

El jutge ajunta les euroordres de Bèlgica

Toni Comín i Lluís Puig declararan juntament amb Puigdemont al desembre

Puig i Comín, ahir al matí a Brussel·les ■ ACN

El PSC aparca la república en la ponència del congrés

Iceta, únic candidat a primer secretari

EL PUNT AVUI + 1,50€

DISSABTE • 16 de novembre del 2019. Any XLIV. Núm. 15182 - AVUI / Any XLI. Núm. 14052 - EL PUNT

VOL VIURE EN #CATALUNYALLIBERTAT

P6,7

Assaig d'unitat

INTENT • ERC, JxCat i la CUP s'envien ofertes per provar de consensuar una resposta a la investidura de Pedro Sánchez

LLUNY • Les tres forces independentistes estan situades en el no, molt allunyades de l'acord de govern espanyol

DIFÍCIL • La disposició al diàleg arriba després de no haver pogut consensuar una resposta a la sentència del Suprem

CULTURA I ESPECTACLES

P22,23

Rosalía, al MGM Grand Garden Arena Las Vegas, instants després de la gala de lliurament dels premis ■ NINA PROMMER / EFE

Rosalía, estrella global

Culmina un any històric guanyant cinc Grammy Llatins

Nacional

P7

Promesa de reducció de taxes universitàries

Aragonès farà constar una reducció d'un 30% en el nou pressupost

Nacional

P10

El CEO compta menys independentistes

La monarquia és la institució més mal valorada entre els catalans

Farmàcia i Ortopèdia a mida (plantilles, mitges...)

M.P. Roca i Albero

ORTOPÈDIA - HOMEOPÀTIA - DIETÈTICA - DERMOFARMÀCIA FÓRMULES MAGISTRALS - ANÀLISIS DE SANG

C/ Nou, 1 / La Riera, 78 - 08301 MATARÓ - Tel. 93 790 19 57

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Xavier Graset

Arqueòlegs

La història de la cultura occidental és la història de l'encreuament continu de dues dimensions: la dimensió en què creiem viure i la dimensió en què vivim. Ho diu el filòsof italià, teòric polític, un dels grans pensadors d'Occident, estudiós de l'origen del poder, Giorgio Agamben, de qui l'editorial Arcàdia acaba de publicar en català *Arqueologia política*, un recull de les lliçons que va impartir el 2014 a la càtedra Ferrater Mora. "Vivim comandats del matí a la nit", diu Agamben. N'hi ha prou de pensar en tots els dispositius amb teclats que ens fan creure que manem. Ben al contrari, cada cop que premem les teclats no fem res més que obeir la lògica de qui ha construït el dispositiu. Parlant de teclats i de dispositius, aquest dilluns i durant tres dies és quan l'Estat, l'institut d'estadística, en combinació amb les grans operadores de telefonia mòbil, rastrejarà els nostres moviments. Les telefòniques cobren, i nosaltres paguem i a més farem de conillots d'índies entre el 18 i el 21, i més endavant un diumenge i en període de vacances per Nadal i a l'estiu, perquè els diguem com ens movem per anar a treballar. Aquesta vegada han avisat, però és clar que, com preveien Kafka i Orwell, l'Estat ens controla. I un mecanisme més serà veure cap on anem, com ens movem. Diuen que la prova serà anònima, però l'Estat rebrà les posicions de cada número de telèfon. Una manera més de saber què fem? En aquesta societat plena de càmeres i pantalles, ara sabran també quins són els nostres hàbits, si ens quedem a treballar al nostre poble o barri o si creuem un centenar de quilòmetres per anar a mobilitzar-nos, a protestar. Això també els deu interessar. En aquesta arqueologia política d'Agamben que es capbussa en els conceptes com identitat, ordre, ús, voluntat, crisi, ens diu: "Creiem que manem, però en realitat no estem sinó obeïnt." Ja és ben bé això. Potser d'aquí també ve que Montserrat Ingla i Antoni Munné, els motors d'Arcàdia, hagin publicat *L'obligació moral de desobeir*, de Ramin Jahanbegloo, que es fixa en el conflicte que viu Catalunya amb l'Estat, i es pregunta si "el preu polític de governar els altres, en comptes d'organitzar una societat amb ells, és humiliar els que no estan d'acord amb tu, un preu sens dubte excessiu".

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Prediccions

Quan vaig ser a Nova York, parlo d'uns quants anys, vaig engegar la televisió de l'hotel al moment que un senyor amb un mapa anunciava que al cap de deu minuts plouria intensament sobre la ciutat. Vaig mirar per la finestra, situada cap a la meitat d'un edifici altíssim. Lluïa un bon sol, no es veia ni un núvol. Al cap de deu minuts exactes plovia copiosament. A Nova York la pluja cau de molt amunt i es precipita molt avall. Vint minuts més, i tornava a sortir el sol. L'home de la televisió també ho havia previst. Vaig quedar parat.

Quan era petit i a casa no teníem televisió escoltàvem per la ràdio Maria-no Medina, un meteoròleg que per prudència parlava més dels fenòmens que ja havien tingut lloc que no dels que havien de venir. Sempre deia la temperatura, baixíssima, d'un lloc per a mi misteriós que pronunciava *Estangento*. De gran vaig saber que es referia a l'estany Gento. Si excepcionalment emetia una predicció, no acostumava a ensopagar-la. Es va imposar la televisió. Un altre meteoròleg va dir un dia que si l'endemà no plovia en un

“L'encertem més els homes del temps que els analistes polítics

lloc determinat s'afaitaria el bigoti. L'endemà es va presentar sense bigoti.

Avui és dijous. Ahir, en Tomàs Molina, un dels homes del temps de TV3, va dir que avui hi hauria tempestes a la costa entre les sis i les nou del matí. Són les nou. Acaba de sonar l'últim tro, els carrers comencen a eixugar-se després de tres hores de mullena. Al cap de molts anys de desencerts i dubitacions hem atrapat el meteoròleg de Nova York. Suposo que la tecnologia hi deu tenir a veure. El meu mòbil no, perquè no fa res, però els dels meus amics i familiars fan prediccions i diuen la temperatura externa amb la

mateixa exactitud.

Dimarts passat al matí, tots els diaris que fins aquell moment havia llegit asseguraven que amb els resultats de les eleccions de diumenge seria difícil formar govern, si no impossible. Les prediccions, algunes de categòriques i totes funestes, abundaven. Cap va endevinar ni de bon tros l'abraçada de Pedro Sánchez i Pablo Iglesias aquell mateix migdia. Tan difícil com és explicar el passat i el present, i els analistes polítics s'entossudeixen a voler endevinar el futur. El futur el deixarem per als homes del temps. La política, com les reaccions humanes en general, no estan —de moment— sotmeses als aparells de precisió. Quan es va convocar el conclave per escollir l'actual papa, els vaticanòlegs més conspicus van assegurar que el beneficiat seria canadenc. Va ser argentí. Bé: van encertar el continent. Ai, de poc.

L'última de Woody Allen es titula *Dia de pluja a Nova York*. Més valdria que l'hagués titulat *Dia de sol*, perquè no va ploure cap dia del rodatge i es nota molt la regadora. Hauria d'haver consultat l'home del temps.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/5qnr5>

A la tres

Xevi Sala / xsala@elpuntavui.cat

La Greta, en camí

Venècia negada és el penúltim senyal, però els negacionistes del canvi climàtic mai en tenen prou. Sort que la Greta està en camí. D'ençà que l'activista sueca va començar a tenir notorietat, franctiradors columnistes l'apunten de manera implacable, incomodats amb la seva juvenil gosadia mediambiental i amb ganes de convertir-la més aviat que tard en un joguet trencat que deixi de robar minuts de protagonisme a persones suposadament més adultes i més preparades. És un tret característic del pensament més estret: la capacitat d'elevat el nivell d'exigència i crueltat cap a les bones persones, sobretot si són prou joves per fer enrogir els seus predecessors generacionals i cobrir de vergonya la seva ineficàcia. Per això deuen trobar una molt mala notícia que la Greta Thunberg –que a l'agost va arribar a Nova York a bord d'un veler per participar en la cimera de les

“ Els franctiradors apunten a la Greta, incomodats amb la seva juvenil gosadia mediambiental

Nacions Unides—hagi trobat ara plaça en el catamarà d'una parella australiana dedicada a filmar documentals que li permetrà desplaçar-se fins a Madrid per participar en la COP25 que s'hi celebrarà el mes entrant. Creuar més còmodament l'Atlàntic per l'aire no ha entrat mai en els seus plans perquè

considera que els avions contaminen massa. L'expectació davant la seva intervenció ha augmentat molt després del discurs que va fer a les Nacions Unides, amarg i contundent. També criticat, especialment pels que li retreuen que no encaixi en el motlle de joves manyacs, sans i riallers. Però resulta que s'ha forjat una activista que no exerceix d'alumna obedient i que ha vingut a dir-nos el que no ens agrada sentir. Mentre alguns la tornaran a convertir en l'objectiu a abatre, molts altres aplaudirem novament el seu discurs, si està a l'altura de l'anterior. Serem aquells que celebrem que, amb un present depriment i un horitzó incert, encara hi hagi joves disposats a mullar-se el cul. Nois i noies que fan un pas endavant per a una bona causa col·lectiva i per demostrar que, efectivament, els fills poden ser millors que els pares. Sí, sort que la Greta està en camí.

De reüll

Maria Palau

Amor i llibertat

El 1943 van ploure poemes del cel de París. Els van llançar els avions britànics. Milers de còpies d'uns versos bellíssims que havia escrit en la clandestinitat el poeta surrealista Paul Éluard van entrar al cor de la població atemorida pels nazis. I van fer el seu efecte: van enfortir-la. Perseguit per la Gestapo, Éluard va fer arribar la seva poesia de combat a la Resistència francesa dins d'una caps de bombons. Va confiar l'entrega a la seva dona, Nusch, a qui inicialment havia dedicat el text. S'ho va repensar i va decidir convertir-lo en una declaració

Avui es llegirà durant dotze hores el poema 'Liberté' de Paul Éluard

d'amor universal. Aquesta és la meravellosa història del famós poema *Liberté*, l'original del qual llueix amb una llum que no s'apaga a l'exposició *Pablo Picasso Paul Éluard. Una amistat sublim*, que presenta el Museu Picasso de Barcelona. És una exposició, no per passar-hi l'estona, sinó per residir-hi

un dia sencer i no voler-ne marxar quan el museu tanca les portes. Te la voldries emportar a casa. És casa. Éluard i per descomptat que Picasso ens donen una lliçó rere l'altra del ser i del fer de la cultura compromesa. Avui és un gran dia per visitar-la. Per veure-la i per escoltar-la. El museu ha organitzat una lectura contínua, de les dotze del migdia a les dotze de la nit, del mític poema d'Éluard. Cent persones del món de la cultura el llegiran en la llengua que vulguin. S'hi sumaran cent persones més del públic. A micro obert. Perquè ens torna a caldre cridar ben fort llibertat. Amor i llibertat.

Les cares de la notícia

CONSELLERA DE JUSTÍCIA

Ester Capella Igualtat de drets

La nova instrucció penitenciària pionera que el govern va aprovar ahir farà possible que les persones transgènere que estiguin en presons catalanes puguin demanar el trasllat a un centre penitenciari del seu sexe sentit. Un pas més en el reconeixement dels drets del col·lectiu LGBTI.

CANTANT

Rosalía Estrella als Grammy

Rosalía ha arrasat als Latin Grammy amb cinc premis, inclòs un dels més destacats al millor àlbum de l'any per *El mal querer*, certificant, per si hi havia algun dubte, que l'artista catalana és ara mateix una de les estrelles més importants de l'escenari musical mundial.

ESCUPTOR

Emili Armengol Homenatge als refugiats

L'escultor català és l'autor de la *Porta de la llibertat*, que s'està instal·lant molt a prop del que va ser el camp de refugiats del Barcarès, a la Catalunya del Nord, com a homenatge i commemoració d'aquesta localitat amb motiu del 80è aniversari de l'èxode republicà de l'any 1939.

EDITORIAL

Amb el setge al preacord, ara calen fets

El preacord entre el PSOE i Podem per al primer govern espanyol de coalició ha desfermat una allau de dures reaccions en contra. Destaquen les dels presidents del PSOE i del PP Felipe González i José María Aznar. Sectors polítics, econòmics i mediàtics lligats a la dreta, però també a l'ala més nacionalista espanyola del PSOE, han començat un setge per aturar la formació d'aquest govern, que encara no té els suports necessaris. L'aritmètica parlamentària imposa al PSOE i Podem la necessitat d'un pacte amb el nacionalisme basc del PNB i amb els principals partits independentistes catalans, ERC i JxCat. En el cas dels republicans, són imprescindibles amb els seus 13 diputats, si més no amb una abstenció. Una entesa per a la investidura però que també pot procurar estabilitat per a tota la legislatura. Així com incloure acords pressupostaris i d'infraestructures per a Catalunya. I, el més important, si hi ha voluntat real, pot ser la pedra angular que activi vies de solució democràtica al conflicte polític català. Un escenari de gran calat polític que té l'aval de les urnes del 10-N però que cal materialitzar. Si és que la voluntat de Sánchez de formar un govern amb Iglesias és sincera i no una maniobra i coartada per forçar al final un pacte amb el PP.

Ara bé, si vol reeixir, per suportar la pressió Sánchez s'ha d'apressar a assolir els suports necessaris per apuntalar-lo. I pel que fa a l'independentisme català, el líder del PSOE haurà d'abandonar la política repressiva que ha impulsat els darrers mesos, reconèixer la naturalesa política del conflicte i posar les bases d'un diàleg sense condicions en una mesa de negociació. No fer-ho serà irresponsable i farà inviable el govern de coalició, i es perdrà una oportunitat històrica.

Tal dia com avui fa...

1 any Nyap del Castor
El Tribunal Suprem obliga a retornar els 17 milions cobrats en el rebut del gas del 2015 per a la indemnització pel nyap de Castor.

10 anys Acord PSC-PP
Mariano Rajoy envia un missatge nou als socialistes catalans en què exposa la conveniència d'un acord a la basca.

20 anys Aznar i Cuba
El president espanyol, José María Aznar, es reuneix amb destacats dissidents cubans i els expressa el seu suport en la lluita per la llibertat a Cuba.

Full de ruta

Toni Brosa

Els es queden

El 10-N passat ens ha deixat una bona i una mala notícia. La bona és l'adeu d'Albert Rivera, un tipus tòxic per a la mateixa política, capaç de convertir-la en un plató de TV o en una barra de bar, però sempre en una eina al servei de la seva promoció; capaç de presentar-se com a socialdemòcrata i saltar a la trinxera liberal; capaç d'autoadjudicar-se l'espai del centre, quan ocupa el de la dreta seduïnt la parròquia de la ultradreta; capaç d'aixecar un partit regeneracionista i alhora pactar amb el partit més corrupte d'Europa; capaç d'erigir-se en paladí de la llibertat, la democràcia i la igualtat i facilitar l'entrada de Vox a les institucions; capaç de declarar el seu amor a Catalunya i mentir cada dia fins a desfigurar-la. Rivera no ha tingut cap escrúpol amb la política i la política tampoc n'ha tingut amb ell, l'ha amortitzat a velocitat de vertigen i se l'ha tret de sobre amb una desintegració electoral, que li ha deixat els cinc dits marcats a la cara.

L'adeu de Rivera és una bona notícia per a la política, però al darrere queden els que el seguien i els que el votaven

La mala notícia són els que es queden. D'una banda, els que el seguien i compartien el seu discurs, els valors (?) i l'estratègia dins de Ciutadans, els que compartien la seva visió de la política i el seguien només per heretar el botí, els que han crescut a la seva imatge i semblança, perquè res de bo pot esperar d'ells la política, l'espanyola per descomptat. D'altra banda, naturalment, els que van quedar seduïts pel seu ultranacionalisme sense complexos, els que li van comprar a cegues el seu relat farsant d'una Catalunya ir-respirable, intolerant i insolidària, els que van donar suport a la seva criminalització sense embuts ni manies dels adversaris polítics, els que van aplaudir a les urnes la seva contundència extrema amb la política catalana, que li va servir per avançar per la dreta el govern del PP de Mariano Rajoy. Perquè molts d'aquests, la majoria, no han estat mai sepultats sota una gran llosa del Valle de los Caídos, però sí tancats dins l'armari de les vergonyes impronunciabils de l'Espanya democràtica. Rivera els va convidar a sortir i, un cop fora, han decidit que l'original era millor que una còpia barata.

Tribuna

Antoni Soy. Professor de la Universitat de Barcelona

Desigualtats

S'ha publicat el darrer informe anual de Crédit Suisse sobre la riquesa (no la renda) global al món. L'anàlisi més àmplia de la riquesa global i de les desigualtats en la seva distribució. S'hi mesura la riquesa –actius financers (caixa, bons, estocs, fons de pensions,...) i actius reals (cases, terrenys,...)– neta –deduïts els deutes– de les famílies. El 2018, la riquesa global va créixer un 2,6% fins a 360 trilions de dòlars i la riquesa mitjana per adult va créixer un 1,2% fins a un rècord de 70.850 dòlars. Els que contribueixen més a aquest creixement són els EUA, la Xina i Europa, que són els que tenen més rics milionaris.

AQUESTA RIQUESA es distribueix d'una manera molt desigual. A mitjan 2019 el 50% dels adults menys rics posseïen menys d'un 1% de la riquesa global, mentre que un 10% dels adults més rics en tenien un 82% i un 1% dels més rics posseïen un 45% de tots els actius de les famílies. Uns nivells molt més elevats que les desigualtats en la dis-

tribució de la renda o de qualsevol altre indicador global de benestar. Una gran majoria de les famílies del món no tenen cap (o molt poca) riquesa. Això fa que la gent d'un país capitalista avançat econòmicament, amb alguns estalvis i/o propietaris d'una casa/pis, molt probablement estarà entre el 10% dels més rics del món (109.430 dòlars de mitjana).

TAMBÉ ACABA DE SORTIR el darrer llibre de Zucman i Saez (*El triomf de la injustícia*), centrat en les desigualtats en la distribució de la renda i la riquesa als EUA, en les seves causes i possibles solucions. Des del 1980 hi ha més desigualtats. Per als que guanyen menys, la renda mitjana abans de pagar impostos s'ha estancat i paguen més impostos. En canvi, els que guanyen més han vist créixer la renda mitjana i baixar els seus impostos. La menor progressivitat impositiva és deguda a: la disminució dels impostos sobre el capital; l'evasió i l'elusió fiscals; i les possibilitats de les firmes multinacionals de pagar impostos als

paradisos fiscals. Per disminuir les desigualtats proposen frenar l'evasió impositiva de les empreses, posar un impost sobre la riquesa del 10%, i una imposició sobre la renda progressiva per finançar la sanitat i l'educació que permeti reduir la regressiva imposició sobre el consum.

PERÒ, COM HA ASSENYALAT l'economista britànic Michael Roberts, el control real de l'economia, la riquesa i el poder als països capitalistes avançats està en mans, sobretot, de les grans empreses i els seus lobbys i no dels bilionaris individuals. Un impost sobre la riquesa permetria disminuir les desigualtats i augmentar la recaptació, però el poder i el control de l'economia continuaria en mans de les grans empreses. De fet, l'augment de les desigualtats a les economies desenvolupades des del 1980 –que ja existien en menor mesura abans– coincideix amb les polítiques restrictives del neoliberalisme (retallades de salaris i serveis públics) per recuperar els nivells de rendibilitat del capital que havien disminuït durant els anys 1950 i 1960.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

“El descrèdit de la cultura”

■ A l'article de Jaume Vidal “I de cultura, quan en parlem?”, s'hi llegeix: “Eoooo! Ah Maria! Pssst, que em sent algú? No, definitivament no hi ha ningú de tots els candidats, molts d'ells ara escollits senadors i diputats, que hagi respost a les mil qüestions que té pendents la cultura” (El Punt Avui, 12 de novembre del 2019).

A la novel·la *La Capitale* (Verdier, 2019) de Robert Menasse hi apareix un personatge que és ridiculitzat pels seus companys quan es fa públic el seu nomenament com a responsable de Cultura de la Comissió Europea a Brussel·les. ¿Per què? Perquè la cultura manca d'importància en la Comissió Europea. D'importància, és a dir, d'influència, de poder.

A la França del president De Gaulle i del ministre de

Cultura André Malraux, París encara era el far espiritual que il·luminava la cultura europea. Però com a conseqüència del mitificat Maig del 1968 que catapultà Georges Pompidou a la presidència de la República, d'un dia per l'altre el món de la cultura europea es capgirà per acordar-se amb la dels Estats Units. Deu ser a conseqüència de tot això que encara avui els polítics no mouen un dit perquè la teva cultura sigui la de tots, de tots els europeus...

JORDI PAUSAS
París

Adeu, Albert

■ Tots sabem que el senyor Rivera era el president de Ciutadans. Els catalans fins i tot sabem que n'era la cara visible des del primer dia, i que n'era el director. Inicialment Ciutadans es plantejava com un partit que no volia una estructura piramidal on

un líder parlava i la resta obeïa, però amb el temps va virar cap aquí. Es cert que han aprofitat totes les oportunitats que han tingut, de manera més o menys lícita, segons com es miri, i que han anat pujant i aconseguint mes seguidors i votants. Aquestes eleccions són les primeres on treuen uns mals resultats, en gran mesura perquè els anteriors van ser molt bons. I ara resulta que el senyor Rivera plega, segons diu, per assumir responsabilitats. És per això, o per aquella dita antiga que les rates són les primeres que abandonen el vaixell quan s'està enfonsant?

GEMMA MORA
Sant Antoni de Vilamajor (Vallès Oriental)

T'acompanyo?

■ L'ésser humà té una por irracional a estar sol. I no parlo des del punt de vista filosòfic.

És molt més senzill que això. He arribat a la conclusió que les persones no volen fer coses soles. Quan anem al cinema, al teatre, a un concert, a sopar fora... i veiem una persona que hi va sola, la compadim. “Pobre, no té ningú que l'acompanyi” o “doncs que antisocial”. El que mai pensem és que la soledat també pot ser una decisió, i a vegades molt sàvia. Jo fa molt poc que ho faig, això d'anar sol als llocs per voluntat pròpia, i he de dir que al principi costa però de seguida entens per què hi ha gent que ho fa. Regalar-se temps amb un mateix hauria de ser més habitual a les nostres agendes. Tothom s'omple la boca amb la dita que més val sol que mal acompanyat. El que no tothom reconeix és que, de vegades, més val sol que amb la millor de les companyies.

CARLOS ZARAGOZA
Barcelona

La frase del dia

“Si ets independentista t’acusen de terrorista, si atropelles manifestants fas conducció temerària”

Marta Rosique, DIPUTADA D'ERC AL CONGRÉS

Tribuna

Guillem López i Casasnovas. Professor a la Universitat Pompeu Fabra

Fetitxisme a l'estat del benestar

Suposo que és per mandra de mandrosos que se sol utilitzar el mantra: a les polítiques públiques dominen aquests últims, els estereotips, potser en raó dels primers. Que la política pública sigui tan propera a la política sense adjectius sembla una invitació als seus proponents a creure que tot s'hi val. Diem així que “Suècia és bressol de les polítiques socials progressistes” i ens quedem tan amples. Afirmem que finançar un servei públic amb impostos és sempre més equitatiu que fer-ho amb cotitzacions i mirem desafiadament a qui s'atreveixi a estar-hi en contra. Parlem de taxes universitàries i les entenem, però si esmentem els copagaments posem el crit al cel. Si identifiquem una despesa que no ens agrada la critiquem; si el mateix efecte es persegueix a través d'una deducció fiscal, que no visualitzem, callem. Si hom qüestiona l'universalisme per bé de ser més selectiu en prestacions, ja se l'acusa d'enterrador de l'estat del benestar. Proclamem l'equitat d'accés i donem per fet que això garanteix la igualtat de resultats. O que la redistribució a Espanya la fan els impostos quan gairebé en quatre cinquenes parts procedeix de les prestacions socials, i sovint de les pensions, i no tant per la incidència pro pobre per euro gastat sinó per la seva importància absoluta (en PIB) i relativa (dintre del total de la despesa social). I per això, només la menor utilització de les rendes altes d'un servei públic universal permet efectes pro rendes baixes. Creiem que la redistribució la fa l'impost sobre la renda de les persones físiques i ens oblidem que els rics de veritat no paguen IRPF.

ran de sufragar primer els costos financers del deute públic que els deixen, i finalment, l'augment de la longevitat demogràfica, la transició epidemiològica de les malalties transmissibles a les patologies cròniques i la vulnerabilitat psicosocial d'una proporció creixent de la població generaran una tendència sostinguda a l'augment del nombre de ciutadans que patiran un trastorn crònic o més d'un, discapacitat i privació social. A l'hora que la ciència parla ja del transhumanisme, viure per sempre, altres parlen de la fi del treball, per una robòtica que el farà innecessari.

L'ESTAT DEL MALESTAR en el qual es troba avui el nostre estat del benestar és la constatació de l'ànim d'una ciutadania descontenta que, en general, s'havia acostumat a esperar més i més de la prestació social sense mostrar disposició a contribuir suficientment per possibilitar-la. Un estat del benestar que arriba tard –amb la democràcia– però amb capacitat de fagocitar un creixent volum de recursos de la mà de les expectatives ciutadanes i el corporativisme polític sindical derivat de la creació d'oferta pública i ocupació. La demanda cívica, instal·lada en una suposada gratuïtat de tot allò que és públic, vol més i millors serveis sense mostrar voluntat per abordar la despesa amb més finançament, i oblidant que no es poden tenir prestacions nòrdiques amb impostos llatins, i amb una evasió fiscal o frau que ha comptat amb certa acceptació social tàcita. Per a molts, *públic* continua volent dir de l'Estat, quelcom aliè, de l'administració, i no “de la gent”. La crisi econòmica viscuda ha suposat en

aquest sentit el retorn al passat. Sense creixement de la renda i amb disminució dels ingressos fiscals no és finançament sostenible ni mantenir el nivell de serveis que es pensava ja consolidat ni, per descomptat, oferir prestacions noves que es consideraven merides. Si en el passat la despesa social havia crescut fins i tot per sobre del que ho havia fet la renda, amb la recessió aquest creixement s'ha alentit. El fet que la despesa es redueix menys del que ho feien els ingressos obria una escletxa financera que empenyia els governs a la consolidació fiscal per evitar un dèficit explosiu. Les prestacions reals s'han salvat sobretot gràcies als treballadors públics, que han fet més amb menys recursos. Però aquesta reacció és de curta durada: crema els professionals i no té futur. No s'ha aprofitat, doncs, la crisi per replantejar inèrcies, i fins i tot per fer variar perspectives i cultures.

TANMATEIX, LA INDIGNACIÓ que ha causat el repartiment dels costos de la crisi, la creixent desigualtat que s'experimenta a la seva sortida, i la percepció que poc o res s'ha fet per immunitzar l'economia d'una nova crisi pandèmica, ha focalitzat les iras de la població en la contenció de la despesa social. Es clama així en mitjans polítics i ciutadans contra les retallades, sense valorar tot allò que s'ha aconseguit, sense qüestionar la forma com s'ha assolit, i si el mateix o menys pot ser millor i més raonable davant un potencial malbaratament de recursos. A la vegada, determinats partits polítics atemoreixen els ciutadans amb la idea que tota reforma implica la privatització dels serveis públics. Partits que continuen lluitant en favor de funcionarització de tota l'activitat pública, negligint que sobretot el que fan és privatitzar el seu propi lloc de treball. Malestar, privatització i deute són els tres genets que hauríem d'intentar descavalcar per recuperar una anàlisi assossegada sobre allò del nostre estat del benestar que és consolidable i allò que és revisable; de la política que és necessària per al benestar social i de la que no ho és tant. O gens.

“Es clama contra les retallades, sense valorar tot allò que s'ha aconseguit”

LA POLÍTICA SOCIAL al nostre país té entre les noves coordenades, en primer lloc, l'obsolescència d'un capital humà poc format i que la tecnologia i la intel·ligència artificial expulsen del mercat, sense retorn ja; en segon lloc, una generació de joves que si troben feina, ben retribuïda i aixequen ingressos fiscals, abans de decidir quina educació, sanitat o serveis socials es donen, hau-

De set en set

Jordi Panyella

La sang del dragó

El jove, un estranger que parla l'espanyol endolcit i un punt embafador de l'Amèrica Central, baixa del tricicle que

conduïx i posant-se al costat dels dos turistes que porta asseguts al cotxet que arrossega rere seu i a qui fa de guia per Barcelona els detalla l'arquitectura de la façana del Palau de la Música i, en un moment, quan s'emboïca amb el sant Jordi que corona el conjunt escultòric que la presideix, els acaba explicant una història sobre les quatre barres de la bandera catalana que, segons diu, són fruit de la sang del drac que va matar el valeros cavaller.

El ciutadà –barceloní de tota la vida– que passa a tocar del guia i sap que l'origen de les quatre barres és tan incert i objecte de debat entre historiadors, com llegenda i només llegenda en la versió que més sort ha tingut i que atribueix els quatre pals als dits tacats de sang de Carles el Calb deixant empremta damunt l'escut daurat de Guifré el Pelós, no se'n pot estar i s'atura, el mira i el corregeix: “Això de la sang del drac, no! No fotis!” El jove, en comptes de xiular i fer-se el despistat, posa cara de sorpresa i replica tocat en l'orgull: “Que sí, que sí, el drac!”

Així expliquen la història d'aquest país guies vinguts de qui sap on a turistes arribats a Barcelona des de qualsevol lloc i als quals tant els fa si les quatre barres són fruit de l'èpica guerra, del combat entre un heroi i un drac indolent, o perquè a algú se li va vessar quètxup damunt un drap groc. Serà millor no voler saber què deuen explicar aquests guies quan un turista atrevit els pregunta per què a tants balcons hi ha tantes banderes de triangle blau i estrella blanca, descolorides, esfilagarsades, d'ànim decaïgut però resistents, nuades amb orgull a la barana.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Els partits catalans preparen congressos

Iceta, únic candidat a primer secretari d'un PSC que aparca la república en el document marc

Euroordres contra els exiliats a Bèlgica

Brussel·les desfà les peticions de Llarena i unifica les causes per Comín, Puig i Puigdemont

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Intent d'unitat, ara al C

PAS JxCat, ERC i la CUP s'envien ofertes per seure i consensuar una resposta conjunta a la investidura de Sánchez **MÉS** Li reclamen diàleg, amnistia i autodeterminació **REpte** ERC proposa reunions bilaterals i JxCat, una cimera

Emma Ansola
BARCELONA

Les frases

Les ofertes de diàleg entre els partits independentistes volaven ahir d'una banda a l'altra del tauler amb l'objectiu de negociar i consensuar una resposta comuna –tots tres sumen 23 diputats al Congrés– a la proposta que hi ha sobre la taula d'investir Pedro Sánchez president del govern espanyol amb Pablo Iglesias de vicepresident de l'executiu.

ERC va ser ahir l'última a afegir-se a un convit que es va iniciar dijous a la tarda després de la reunió entre Gabriel Rufián i Adriana Lastra. Llavors, la primera petició a la resta de forces independentistes havia arribat de mans de la CUP. Els diputats Mireia Vehí i Albert Botran criticaven durament el contingut de l'acord entre el PSOE i Podem i feien una crida als partits catalans a seure i a parlar per rebutjar de manera conjunta l'acord, que consideraven del tot insuficient per abordar el conflicte territorial. Els anticapitalistes són els més allunyats a mantenir una possible abstenció, tal com està ara l'oferta de Sánchez i Iglesias. De fet, reclamen a la resta de forces un compromís per no garantir la governabilitat als socialistes. La CUP vol obrir els contactes amb altres partits de l'esquerra espanyola.

Els republicans també es van reunir dijous a la tarda i van acordar el contingut d'una carta que es va donar a conèixer tot

“L'Acord de Pedralbes és un bon esquema per a una solució que trigarà a arribar”

Pere Aragonès
VICEPRESIDENT (ERC)

“L'Acord de la Llotja de Mar pot ser un marc de consens i un bon punt de partida”

Laura Borràs
DIPUTADA DE JxCAT

“Volem contribuir a no fer viable aquesta falsa estabilitat d'un règim que reprimeix i empresona”

Mireia Vehí
DIPUTADA DE LA CUP

just ahir al migdia. En la carta s'instava JxCat a mantenir una reunió els pròxims dies per “continuar avançant en la unitat de l'independentisme per afrontar els reptes comuns que tenim al davant”. La carta, signada per Rufián i Vilalta, indicava que “de la mateixa manera que en ocasions anteriors ja hem estat capaços d'assolir consensos estratègics, estem segurs que de nou sabrem arribar a acords que ens permetin continuar avançant amb més força envers l'objectiu compartit de l'exercici de l'autodeterminació i la independència”, conclou la missiva.

La proposta dels republicans és mantenir reunions bilaterals amb cada

Borràs i Rufián, en el debat televisiu durant les eleccions del 28-A ■ J. LOSADA

partit –en aquesta tanda també volen incloure Bildu– per saber de primera mà la posició de cada partit. Així, i tal com també anunciava la CUP, la setmana que ve ja hi ha prevista una primera trobada entre republicans i anticapitalistes per afrontar aquesta resposta comuna.

La tercera oferta de diàleg arribava també ahir al matí i la feia pública la diputada Laura Borràs, del grup de JxCat.

Cimera o bilaterals

Sobre la taula, la parlamentària exposava les mateixes exigències que ja són comunes entre els tres partits: autodeterminació i amnistia. Tanmateix, en la proposta de JxCat apareix un element que els di-

ferencia. Mentre que l'òrbita de Carles Puigdemont aposta per celebrar una cimera conjunta dels tres partits independentistes, l'oferta d'ERC se centra en reunions bilaterals. De moment, però, fonts dels republicans indicaven ahir que no descarten cap format de negociació i el que hi ha per ara sobre la taula són les propostes de cada partit.

Per la seva banda, Borràs assenyalava que l'Acord de la Llotja de Mar del 25 d'octubre pot ser un “punt de partida” de cara a abordar la investidura de Sánchez. En declaracions a TV3, la diputada electa, en canvi, rebutjava recuperar i tornar a l'escenari de Pedralbes del desembre del 2018 i considerava

que no era suficient perquè JxCat es plantegi una abstenció, ja que aquesta declaració que van signar la Generalitat i La Moncloa és prèvia a la sentència de l'1-O. En aquest punt també difereixen dels republicans, que veuen amb més bons ulls l'Acord de Pedralbes per iniciar la negociació amb Sánchez.

Context difícil

L'oferta d'obrir el diàleg entre les tres forces independentistes per cercar el consens a la investidura de Sánchez arriba en un moment delicat entre les tres formacions. Fins ara no han estat capaces ni de consensuar una resposta institucional a la sentència del Suprem ni de teixir

aliances per presentar-se de manera conjunta a les eleccions al Congrés, ni en els comicis del 28-A ni en els del 10-N. Ara, paradoxalment, intenten donar una resposta comuna basada en els mateixos objectius: amnistia i autodeterminació, malgrat haver descartat construir un front comú. Un punt a favor de l'èxit de la negociació és l'absència, de moment, d'eleccions en cap data pròxima, la qual cosa ajorna les mirades de reüll entre els partits independentistes per aconseguir l'hegemonia de l'electorat. La necessitat d'aprovar un pressupost amb els comuns també és una peça clau que pot influir en els moviments a banda i banda del tauler. ■

L'APUNT

Més respecte per a les persones 'trans'

Virtudes Pérez

Les persones *trans* van assolir ahir una nova victòria en la seva lluita per la igualtat. Aquelles que estiguin complint condemna no caldrà que estiguin operades i que presentin mil justificants per poder sol·licitar un canvi de centre penitenciari. Ningú no nega que es tracta d'una bona notícia, i encara més quan l'ascens de Vox representa una amenaça per als drets d'alguns

col·lectius. Però aquests gestos, que serveixen per visibilitzar la dura problemàtica que pateixen aquestes persones, han d'anar acompanyats d'un canvi de mentalitat real de la societat. El que necessiten és no sentir-se diferents. El que cal és que tots nosaltres superem tics arcaics i les tractem amb respecte, amb tota l'empatia del món.

Congrés

El vicepresident, Pere Aragonès, ahir, en la presentació de la 'Nota d'Economia' ■ ACN

El govern promet reduir un 30% les taxes universitàries

■ Aragonès ho farà constar en els nous pressupostos ■ Calvet creu que aprovar els comptes ajudarà a enllestir la línia 9

La Federació de Municipis, per a ERC

L'assemblea de la Federació de Municipis de Catalunya (FMC) va aprovar que la presidència de l'entitat passi a mans d'ERC, després que l'alcalde de Pineda de Mar, el socialista Xavier Amor, l'hagi encapçalat des del 2013. L'alcalde de Vilanova i la Geltrú, Olga Arnau, va ser ahir l'escollida, en la 30a assemblea, per exercir aquest càrrec. L'assemblea de la FMC també va aprovar una resolució sobre la unificació del municipalisme, en què s'acorda treballar per elaborar una proposta d'unificació de les entitats municipalistes i constituir una taula paritària entre la FMC i l'ACM que iniciï els treballs per fer possible

aquesta unificació durant el present mandat municipal. En el seu discurs, Arnau va instar el govern espanyol a "seure i parlar" i alhora també va reclamar més finançament per als municipis, "una qüestió pendent que no podem deixar de reivindicar", i més recursos tecnològics per als ajuntaments.

Les vicepresidències de la FMC les exerciran Àlex Garrido, alcalde de Manlleu; Alba Pijuan, alcaldessa de Tàrraga; Eduard Rivas, alcalde d'Esparreguera; David Bote, alcalde de Mataró; Montserrat Candini, alcaldessa de Calella; Xavier Fonollosa, alcalde de Martorell, i Lluís Mijoler, alcalde del Prat de Llobregat.

M. Moreno
BARCELONA

El vicepresident econòmic del govern, Pere Aragonès, es va comprometre ahir a incloure una rebaixa del 30% de les taxes universitàries en el projecte de pressupostos que l'executiu preveu aprovar a principi de l'any vinent. Aragonès va aprofitar la presentació d'una *Nota d'Economia*, una de les publicacions periòdiques del departament —en aquest cas un monogràfic al voltant de la revolució digital—, per reivindicar la "igualtat d'oportunitats" en l'accés a la formació necessària per reforçar la competitivitat del país "amb capital humà". El vicepresident va defensar el paper de l'administració per reduir la

bretxa digital, "com també ho ha de fer en d'altres, com ara la de gènere, la d'origen o, en aquest cas, la dels recursos de les llars", facilitant l'accés a la formació amb aquest abaratiment.

La mesura dona resposta a una llarga reivindicació de la comunitat universitària. Des dels mateixos estudiants fins al col·lectiu dels rectors, tots s'han exclamat per l'encariment de les taxes coincidint amb el fort increment aplicat el 2012 sota la presidència d'Artur Mas. A més, el febrer passat el Parlament ja va aprovar una moció que instava el govern a aplicar aquesta rebaixa per a aquest curs, i diversos col·lectius i entitats fa mesos que van posar en marxa una iniciativa legislativa

La frase

“Ara podem donar resposta al que ens han reclamat estudiants, rectors i responsables polítics”

Pere Aragonès
VICEPRESIDENT I CONSELLER
D'ECONOMIA DE LA GENERALITAT

popular en aquest sentit.

Amb aquest gest, l'executiu, que no ha especificat la dotació que caldrà per cobrir-lo, allarga la mà a Catalunya en Comú-Podem de cara a l'aprovació dels comptes del 2020, ja que en ocasions anteriors aquest punt havia estat un escull per als acords entre les formacions polítiques de govern i oposició. Però, si bé l'anunci va ser vist com una bona notícia per

part dels comuns, la formació va insistir en la necessitat d'ampliar el caràcter social dels pressupostos, amb un esforç per millorar àmbits com el de les escoles bressol o les llistes d'espera a la sanitat. Alhora, també van retreure la falta de discreció del vicepresident, Pere Aragonès, "mentre hi ha negociacions en curs".

Per la seva banda, el conseller de Territori, Damià Calvet, va coincidir ahir en una visita a la futura estació de Zona Franca de la línia 10 Sud del metro amb la regidora de Mobilitat de l'Ajuntament de Barcelona, Rosa Alarcón. Tots dos van demanar l'aprovació dels pressupostos per enllestir les obres que falten a la línia 9 i suplir altres mancances en el transport públic. Calvet va subratllar la necessitat de superar "les condicions excepcionals" amb què treballa el govern des del punt de vista econòmic i financer.

El clam per l'aprovació dels pressupostos es va estendre també al Consell de Cambres, que ahir va emetre una nota en la qual considera "imprescindible" que Catalunya disposi d'uns comptes aprovats per al 2020 al més aviat possible i que el govern "formuli propostes que prioritzin l'estimulació de l'activitat econòmica i l'alleujament de les restriccions que s'han dut a terme en molts àmbits de la despesa social". Les cambres volen solucions per a l'impacte de les guerres aranzelàries globals o del *Brexit* i el foment de la innovació.

Finalment, l'anunci de rebaixa de taxes va coincidir amb la protesta d'una quarantena de doctorands que van passar la nit a la seu de l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca (Agaur) per denunciar la vulneració de drets dels docents i investigadors de les universitats catalanes. Les reivindicacions, que dilluns reiteraran en una reunió a la Generalitat, són de l'àmbit salarial, però sobretot pel fet que els contractes es limiten a tres anys quan, *de facto*, n'hi treballen quatre. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El PSC aparca la república i la crítica al 78 de cara al congrés

■ En el document marc, se centra en una nova Constitució per a una Espanya federal ■ Defensa català i castellà a l'escola perquè considera trencat el pacte lingüístic

Xavier Miró
BARCELONA

El PSC renuncia de moment a l'objectiu de fer d'Espanya una república com plantejava fa tres anys i obvia la crítica al règim del 1978 en el document marc de cara al 14è congrés, que el partit celebrarà els dies 13, 14 i 15 de desembre a Barcelona. Els socialistes reafirmen el compromís d'una Espanya federal i el reconeixement nacional de Catalunya, i proposen un model educatiu plurilingüe que reforci el castellà i l'anglès als centres que es consideri necessari en una aposta que elimina qualsevol referència a la immersió lingüística en català.

En el document, aprovat aquest setembre, els socialistes catalans proposen "la redacció d'una nova Constitució per a una Espanya federal, democràtica i social" en comptes d'una "república fede-

ral, democràtica i social" com havien aprovat en una resolució del 13è congrés, el 2016. Fa tres anys, el partit considerava el projecte republicà una "palanca per produir un nou avenç del moviment democràtic, factor de modernització". Aleshores el partit volia obrir el debat "amb serenitat i rigor", però considerava que havia arribat el "moment de tornar a posar dempeus un ampli moviment republicà i federalista amb la determinació que exigeix la urgència del moment".

En el nou text desapareix tota referència a la república i al republicanisme. De fet, fa tres anys el partit apostava per la república espanyola després de diagnosticar que el pacte constitucional del 78 "està donant indicis clars d'esgotament" i considerava "urgent" un nou pacte "que transformi en profunditat l'Estat per tal de bastir una autèntica fede-

ració". Era l'any previ a l'1-O, governava Rajoy, i Pedro Sánchez reivindicava la "nació de nacions", que també incloïa el document i que ara desapareix.

El nou document manté com a objectiu la "pluralitat nacional" d'Espanya i el reconeixement de Catalunya com a nació. En una nova Constitució federal, el PSC vol suprimir la referència a l'Església catòlica que conté l'actual, denunciar els Acords amb el Vaticà del 1979 i establir l'escola pública laica sense ensenyaments confessionals ni en el currículum ni en horari escolar.

Pel que fa a la llengua, veu trencat el pacte de convivència per culpa de "la instrumentalització" que n'han fet "els nacionalismes", que n'han fet un ús partidista a l'escola, i perquè l'independentisme "ha associat el català a la seva causa", diu. La solució: defensar català i castellà en un model plurilingüe. ■

El líder del PSC, Miquel Iceta, i el president Pedro Sánchez, en una imatge d'arxiu ■ DANI RÍOS

Laïcisme nacional i Iceta com a únic candidat

TV3

■ Fracassada la via unilateral, la ciutadania pren consciència que "l'empat infinit dels que volen la imposició d'un bàndol sobre l'altre" limita el país. Davant d'això, proposa el "laïcisme nacional", perquè "el que ens fa un sol poble és la ferma voluntat de conviure", i conviure avui a Catalunya i arreu exigeix, conclou, "respectar totes les identitats nacionals". Al mateix temps que defensa un model plurilingüe a l'escola que amplii les hores de castellà i anglès segons les necessitats de cada centre, el document previ al congrés reclama el reconeixement del plurilingüisme i la defensa de totes

les llengües oficials per part de l'Estat. Els socialistes proposen un concurs públic per triar les direccions de TV3 i Catalunya Ràdio, que considera que avui "han esdevingut, en una part de la seva programació, instruments d'agitació i propaganda al servei d'una determinada idea política de Catalunya". Una nova llei de mitjans audiovisuals hauria de garantir la diversitat lingüística. Proposa la reforma de les lleis dels síndics, l'oficina antifrau i l'autoritat de protecció de dades per "racionalitzar estructura i costos". I impulsar lleis de seguretat pública i del sistema policial, per afavorir-ne la col·laboració.

Primer secretari

■ El primer secretari del PSC, Miquel Iceta, va formalitzar ahir la seva candidatura per continuar al capdavant del partit. En una piulada a Twitter va publicar que, tal com es preveia, es presenta en vista del congrés que se celebrarà del 13 al 15 de desembre. "Vull seguir sent primer secretari del PSC perquè estimo el nostre partit i estimo el meu país, i crec que podem fer molt per millorar un i altre", va escriure. Iceta va remarcar que la formació ha de "tenir l'ambició de convertir-se en primera força política" a Catalunya i "incrementar la seva influència en el socialisme espanyol".

TANTXTANT

Josep Maria Llauredor

La normalitat

En les darreres eleccions han caigut moltes cares i els que estaven sota el vel de partits autoanomenats constitucionalistes resulta que estaven més aviat a favor de les corts franquistes. A Catalunya són cada vegada menys i els socialistes perden votants més a poc a poc.

Com dos mons. Ara caldrà veure si l'autoproclamat govern de coalició progressista va més enllà de la versió actualitzada del blablà de Zapatero. Per això, el carrer i les carreteres no s'aturen o, millor dit, sí que s'hi aturen!

Una representant dels comerciants del centre de Barcelona es

queixava de la incidència que tenen les manifestacions en les vendes i clamava per un retorn a la normalitat. I, amb la frontera tallada per un tsunami, un representant de les empreses de transportistes –de Foment– insistia els Mossos a reconduir la situació perquè els costos de tenir els camions aturats afecta amb molts milions la seva economia i, amb un toc cínic, hi afegia que, a molts dels camioners, en ser autònoms, els suposava un cost.

No sé quina idea tenen de la

normalitat unes veus tan desinteressades, però, en aquest país, fa anys que les coses que hi passen no són gens normals i fer

Fer veure que no passa res d'anormal, el que fa és blanquejar la repressió

veure que no hi passa res d'anormal no fa altra cosa que blanquejar la repressió, just com han fet amb l'extrema dreta. I, pel que fa

als milions de pèrdues, les martingales del *deep state* –monarca inclòs– per afeblir l'economia catalana, l'ofec financer del govern autònom, els deutes de l'Estat ajornats *sine die* i l'espòli fiscal anual deuen ser cigrons! Encara no han entès que aquests milions diaris afecten la majoria d'autònoms, pensionistes, treballadors, funcionaris, empresaris, estudiants... Per què es pensen que els carrers i les carreteres són ocupats per gent amb tan poca pinta de terroristes?

VOL VIURE EN
#CATALUNYA LLIBERTAT

Unificació de les tres euroordres a la justícia belga

■ Comín i Puig declararan juntament amb Puigdemont al desembre ■ El jutge de Bèlgica veu més lògic ajuntar-les

Natàlia Segura
Reventós

Brussel·les

Allò que van desordenar els espanyols ho han hagut d'arreglar els belgues. El jutge del Tribunal Suprem Pablo Llarena va emetre a destemps les peticions d'extradició contra els exiliats a Brussel·les per la causa de l'1-O i ara Bèlgica ha hagut d'unificar els tres casos i arreglar un embolic innecessari. I és que és el primer cop que es presentaven separadament. D'aquesta manera, les euroordres dels exconsellers

La data

16.12.2019

És el dia que la justícia celebrarà la vista de les euroordres contra Puigdemont, Comín i Puig.

Lluís Puig i Toni Comín s'integren amb la de l'expresident Carles Puigdemont i tots plegats es trobaran davant el jutge el pròxim 16 de desembre per afrontar l'extradició.

La premsa espanyola per

engarjolar el líder de Junts per Catalunya havia creat una complicació més per a les autoritats belgues, que en dos anys han rebut ja tres euroordres de l'Estat espanyol per aquest cas. Llarena va reclamar Puigdemont el mateix dia de la condemna als presos polítics independentistes i setmanes més tard va demanar els exconsellers coincidint amb la campanya electoral.

Ara la justícia belga ha acabat unint un altra vegada els tres procediments, que tracten dels mateixos fets. A la prime-

Els consellers exiliats Lluís Puig i Toni Comín ahir a la sortida del Palau de Justícia de Brussel·les ■ EFE

ra vista d'ahir al matí a l'imponent Palau de Justícia de Brussel·les, la defensa de Comín i Puig va demanar l'ajornament de l'audiència i la convergència del calendari judicial amb el de l'expresident. Ambdues peticions van ser acceptades pel jutge que porta els tres casos de tal manera que els exconsellers es retrobaran amb Puigdemont a la vista oral del 16 de desembre. Igual que el gironí, Comí ni Puig

també presentaran per escrit les seves alegacions de defensa les setmanes vinents.

De cara a la vista, abans de Nadal, els exiliats estaran amb un ull posat a Luxemburg. Allà el Tribunal de Justícia de la Unió Europea ha de decidir si reconeix que la condició d'eurodiputat i la immunitat s'adquireixen únicament pel mandat que atorguen les urnes, com va defensar l'advocat general a princi-

pis d'aquesta setmana. Encara no hi ha data per a l'esperat dictamen, però si caigués just abans de la vista del 16 de desembre aquest podria influir en el procés d'extradició de Puigdemont i Comín.

Tots dos van guanyar les eleccions europees a Catalunya però no van poder ocupar el seient a l'Eurocambra pel vet de les autoritats espanyoles. Si el TJUE segueix el criteri de l'advocat general, reconeixerà implícitament que els electes de la llista Junts són eurodiputats i estan protegits almenys des del 2 de juliol.

El seu equip legal defensa que Bèlgica no els pot extraditar si tenen immunitat. Només el Parlament Europeu els la pot aixecar després d'una votació a la cambra. "Anem pas a pas", va avisar, però, ahir l'advocat flamenc Simon Bekaert, que es va mostrar prudent perquè l'opinió del lletrat de la UE no és vinculant i els magistrats podrien sentenciar de manera diferent. ■

BANDA BANDA MUNICIPAL DE BARCELONA

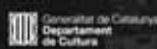
ROQUE BAÑOS:
UNA BANDA DE CINE

24 NOVEMBRE

BANDA MUNICIPAL DE BARCELONA | ROQUE BAÑOS DIRECTOR

Entrades a la venda a partir de 12€

L'Auditori és un consorci de

Mitjans patrocinadors

L'AUDITORI
auditori.cat

#CATALUNYALLIBERTAT

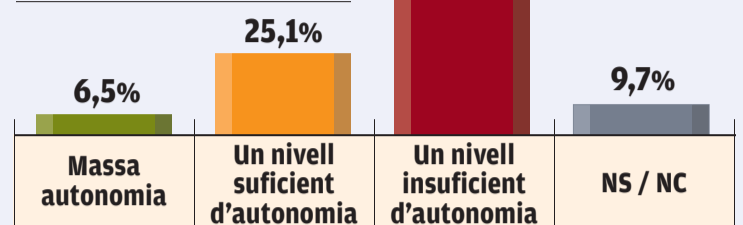
CEO, cosmopolitisme i localisme a Catalunya (2019)

Quin grau de confiança li mereixen cadascuna d'aquestes institucions?

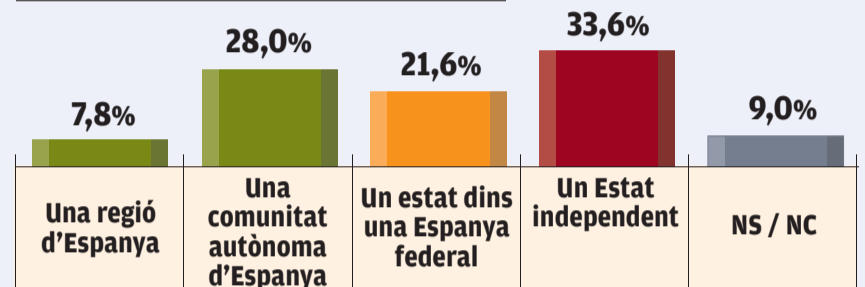
Mitjanes de valoració. En una escala del 0 al 10, on 0 significa cap confiança i 10, molta confiança

Les universitats	6,84
Els Mossos d'Esquadra	6,18
La policia local / Guàrdia Urbana	6,10
El seu ajuntament	5,59
L'ONU	5,00
La Unió Europea	4,78
Policia Nacional espanyola i Guàrdia Civil	4,73
El Parlament de Catalunya	4,61
Els mitjans de comunicació	4,57
Els tribunals de justícia	4,48
El Govern de la Generalitat	4,44
Els sindicats	4,22
L'exèrcit	4,04
El Tribunal Constitucional	3,73
El Congrés dels Diputats	3,32
Els partits polítics	3,09
El govern espanyol / central	3,08
L'Església catòlica	2,58
La banca	2,42
La monarquia espanyola	2,17

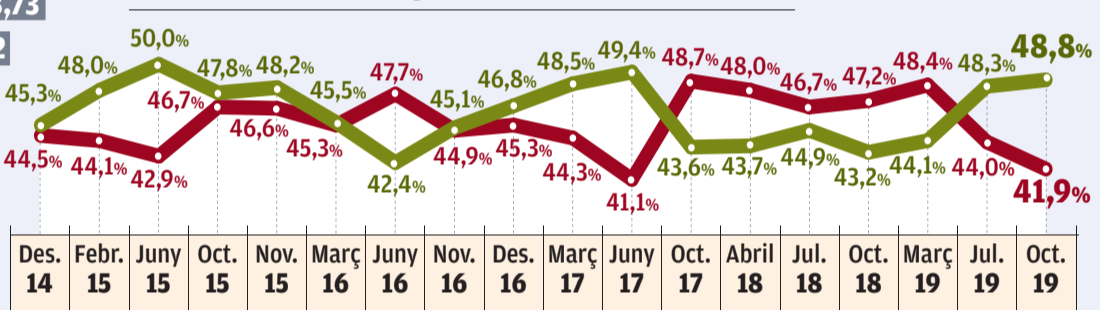
Creu que Catalunya ha assolit...

Creu que Catalunya hauria de ser...

Vol que Catalunya sigui un Estat independent?

Baixa el nombre de catalans favorables a la independència

El sí reula tres punts mentre que el no puja cinc dècimes, segons un sondeig del CEO efectuat abans de la sentència del Suprem ■ El 48,8% dels enquestats són contraris a la separació d'Espanya

Emili Bella
BARCELONA

L'independentisme creix a les urnes, però els partidaris del no també augmenten, segons la darrera enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió (CEO) de la Generalitat, que situa els unionistes en el 48,8%, gairebé set punts per sobre dels favorables al sí, que cau fins al 41,9%. El sondeig, a 1.500 persones, va tenir lloc entre el 16 de setembre i el 7 d'octubre, és a dir, abans que el Tribunal Suprem condemnés els presos polítics i es desfermés una onada de protestes que encara dura.

Els contraris a la independència sumen cinc dècimes respecte al juliol passat, mentre que els partidaris de l'escissió davallen gairebé tres punts. Es tracta de la xifra més

minsa des del juny del 2017, abans de la celebració del referèndum de l'1-O, quan el sí amb prou feines va superar el 41%, el valor més baix des que el CEO va començar a preguntar per la qüestió, el desembre del 2014. L'octubre de fa dos anys, però, es va registrar el pic de favorables a la independència (48,7%). El nombre més alt d'unionistes es va registrar el juny del 2015, quan van assolir just el 50%.

La darrera enquesta del CEO, sobre "cosmopolitisme i localisme a Catalunya", plantejava la mateixa pregunta, "vol que Catalunya sigui un estat independent?", a ciutadans estrangers, que, sumats a les persones amb passaport espanyol, fan que el suport a l'independentisme sigui un pèl menor, del

La monarquia, la institució més mal valorada

Els catalans suspensen la monarquia espanyola. No es tracta d'una constatació a partir del rebuig que mostren els carrers durant les visites del rei Felip VI a Catalunya, sinó de la darrera enquesta del CEO, que recull que el 72,9% dels catalans la desaproven amb una puntuació mitjana d'un 2,17 sobre 10. A només un 25,1% els mereix confiança. Es tracta de la institució més mal valorada. Només la banca l'aprova menys gent,

40,3%, mentre que el suport a la unitat de l'Estat ascendeix al 49,3%.

Barrejant la resposta amb el rècord de vot en les eleccions espanyoles del 28-A, l'enquesta mostra que el 55,4% dels qui afirmen que van votar els co-

encara que rep de mitjana un 2,4. A l'altre extrem hi ha les universitats, que aproven amb un 6,84. En el capítol de policies, els Mossos d'Esquadra i la policia local són les úniques amb bones notes (6,18 i 6,10, respectivament), mentre que els diferents cossos policials espanyols suspensen amb un 4,7 i l'exèrcit es queda amb poc més d'un 4. La policia catalana és la segona institució més ben valorada, tot i que l'enquesta es va

dur a terme abans de les protestes posteriors a la sentència del Suprem.

Entre governs, el de la Generalitat obté un 4,4, mentre que La Moncloa, un 3. El Parlament també supera el Congrés (4,6 a 3,3). Igualment, els partits polítics en conjunt suspensen amb un 3,09. Els ajuntaments i les Nacions Unides aproven, mentre que la Unió Europea es queda en el 4,7. L'Església catòlica suspen amb un 2,5.

munis són contraris a la independència, mentre que el 36,2% són independentistes.

Quan la pregunta no és binària i es planteja com hauria de ser la relació entre Catalunya i Espanya, el 33,6% creuen que un Es-

tat independent; el 28%, una mera comunitat autònoma; el 21,6%, un estat dins una Espanya federal; i el 7,8%, una regió d'Espanya. Si bé és cert que el percentatge dels qui volen l'estat independent és el més baix des del febrer del

2012 (quan era del 29%), també cauen els que en tenen prou que Catalunya sigui una comunitat autònoma, alhora que augmenten els que prefereixen una Espanya federal. Al mateix temps, gairebé un 60% considera que el nivell d'autonomia assolit és insuficient; un 25% n'estan satisfets i un 6,5% creuen que n'hi ha massa. En concret, d'entre els qui afirmen haver votat el PSC el 28-A, un 42% troba el nivell d'autonomia insuficient, mentre que un 40% més ja li està bé tal com està. La proporció és aproximadament del 60/30 en el cas dels comuns.

Més federalistes als comuns
L'enquesta també revela que hi ha més persones que afirmen haver votat a l'abril els comuns que aposten per un estat federal (58,5%) que no pas el PSC (27,7%), on la majoria prefereix una autonomia com l'actual (52,3%).

D'altra banda, el 28,3% dels catalans admeten que no han llegit ni un sol llibre en l'últim any, mentre que el 23% diuen que han fet entre quatre i deu lectures. Els més lletraferits són els votants dels comuns, ERC i Junts per Catalunya. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Quatre joves, en llibertat un mes després de la sentència

■ Són l'Andrea, de Sabadell; en Pau, de Llagostera; en Joan, de Barcelona i en Marc
■ Queden 18 persones tancades pels disturbis contra la condemna del Suprem

M. Piulachs / G. Busquets
BARCELONA / GIRONA

Complet el primer mes de la notificació de la sentència del Suprem, ahir va continuar el degoteig de revocacions de les presons provisionals (amb quatre de noves), que jutjats catalans van dictar contra una trentena de joves per aturar els disturbis que es produïen als carrers per mostrar el rebuig a les elevades penes imposades als nou independentistes catalans. Dels 29 empresonats, ordenats en només dues setmanes d'octubre, continuen tancats 18.

En concret, després d'un mes en presó preventiva, ahir van ser posats en

Support a l'activista d'Olesa processat ■ JUANMA RAMOS

llibertat per les audiències provincials: l'Andrea, de Sabadell; en Pau Sánchez, de Llagostera; en Joan, de Barcelona, i en Marc. La majoria de resolucions coincideixen a dir que els joves tenen arrelament social i que, per tant, es tren-

ca el risc de fugida, i la reiteració delictiva no està provada. S'ha denunciat que els jutges van ordenar presó per alarma social, supòsit exclòs des del 2003. La secció quarta de l'Audiència de Girona, que ha deixat en llibertat Pau Sàn-

Suport a l'acusat d'Olesa

Olesa de Montserrat va ser el marc dijous a la nit d'un acte de suport a Felip Segura, un activista que va fer una piulada contra la Guàrdia Civil. La fiscalia li demana 145.000 euros de multa i 4 anys de presó. Diversos polítics i activistes van participar en la trobada.

chez, defensat per Miquel Mir, comparteix el criteri de la secció tercera que la reiteració delictiva s'ha de provar, i que el fet que una persona estigui encausada pot ser un element "dissuasiu" a l'hora de repetir suposades accions violentes. ■

Pícnic per la República al tall diari de la Meridiana ■ R.G.

L'expresident croat Mesic crea un comitè de suport als presos

Redacció
ZAGREB

L'expresident croat Stjepan Mesic impulsarà un comitè de suport als presos polítics catalans a Croàcia, segons va explicar ahir en una trobada a Zagreb amb el conseller d'Acció Exterior, Alfred Bosch, en el marc d'un viatge oficial a Croàcia i Es-

lovènia. "Ha d'imperar la democràcia, el diàleg i els drets humans", van convenir. Bosch va reconèixer la trajectòria de Mesic com a últim president de Iugoslàvia i president de Croàcia durant deu anys: "És una llegenda i no entén per què l'Estat espanyol opta per mecanismes com ara enviar polítics a la presó, l'exili i la repressió". ■

118122-1218857L

SANT MARTIRIÀ LA FIRÀ
BANYOLES

41 EDICIÓ

15, 16 i 17 de novembre 2019
PARC DE LA DRAGA

CONCURSOS, EXHIBICIONS I ESPECTACLES EQÜESTRES
MERCAT D'ARTESANIA
MOSTRA DE RACES AUTÒCTONES DELS PAÏSOS CATALANS
FIRESTANY (FIRA MULTISECTORIAL)
FIRA DEL DIBUIX I LA PINTURA

Molt més que una fira de bestiar!

Per a més informació: 972 58 34 70 - turisme@ajbanyoles.org
www.firasantmartiria.com

Organització: Ajuntament de Banyoles, Diputació de Girona, CaixaBank, Diputació de Girona

AITONA EN TARDOR
#FRUITURISME

DIUMENGE 24 DE NOVEMBRE

PARTICIPA D'UNA CAMINADA SOLIDÀRIA, TALLERS INFANTILS, VISITES GUIADES, UNA TROBADA FOTOGRÀFICA, BALL, PARADES DE PRODUCTORS LOCALS, PASSEJADES AMB CARROS, RUTES AMB BICICLETA O RECORREGUTS AMB GLOBUS AEROSTÀTIC.

DESCOBREIX EL TRESOR NATURAL ÚNIC DEL QUE GAUDEIX AITONA DURANT ELS MESOS DE TARDOR. T'HI ESPEREM!

INFORMACIÓ I RESERVES:
www.fruiturisme.cat, 97 379 40 10 o 600 976 682

AJUNTAMENT D'AITONA fruiturisme

130138-1218520